

ساعاتی باروشن دلان مرکز «رؤیای سفید نابینایان» در محله صیاد

تکیه کن فقط به چشمان خودت

جمعی از معلمان و خیران، با هدف حمایت همه جانبه از روشن دلان تأسیس شده است. اعضای هیئت مدیره بارها به سراغ مسئولان شهرداری، شورای شهر و فرمانداری رفته اند و از آن ها خواسته اند که وجود نابینایان به رسمیت شناخته شود اما ... گزارش پیش رو بیان گوشه ای از فعالیت های این مؤسسه، مشکلات روشن دلان از زبان خودشان و معرفی چند چهره روشن دل موفق و توانایی های بی شمار آن ها است که تعدادشان در این مرکز کم نیست.

آرتاحسین زاده عطار - روز جهانی «عصای سفید» بهانه ای شد تا به سمت مؤسسه ای قدم برداریم که تمام دغدغه اش بهبود وضعیت زندگی نابینایان است. مؤسسه خیریه «رؤیای سفید نابینایان»، که تغییر را از خود آغاز کرده، برای این تأسیس شده که نشان دهد یک نابینا توانمندی های بسیاری می تواند داشته باشد. خانم سکینه حیدریان، که نابینا توانمندی است، دوسالی می شود که در سمت مدیر عامل مؤسسه فعالیت می کند. این مؤسسه از بهمن ماه سال ۸۸ و به دست

خودتوبه بار بزار جای خودت
دستتو بزین به دریای خودت
اینجا هیچی مٹ چشمای تونیست
تکیه کن فقط به چشمای خودت
چتر آدم کوچیکه خیس میشی
بروز بر چتر رویای خودت
نگا کن ببین خدا منتظره
برسی به اوج فردای خودت
اگه دوست داشتی وز حمتی نبود
منوره ابده به دنیای خودت

«سمانه مصدق»

در این مؤسسه
بنا بر این گذاشته
شده است که
نابینایانی که در
مؤسسه پرورنده
دارند، به اضافه
همه اعضای
خانواده آن ها
تحت پوشش
باشند؛ یعنی
خانواده های
آن ها نیز از نظر
تأمین هزینه های
زندگی، جهیزیه،
سیسمونی و
دیگر خدمات،
تحت پوشش
این مرکز قرار
می گیرند

حامی روشن دلان، از تولد تا سالمندی

مدیر عامل مؤسسه خیریه «رؤیای سفید نابینایان» در ابتدای کلامش از سال ۸۸ می گوید و شکل گرفتن این مؤسسه با همکاری جمعی از معلمان و خیران: «بهمن سال ۸۸ بود که این مؤسسه به صورت رسمی کار خود را زیر نظر فرمانداری و با هدف خدمت رسانی به دانش آموزان نابینا می شهد آغاز کرد. در ابتدا فعالیت ها تنها به تأمین وسایل کمک آموزشی، تأمین هزینه های زندگی، کمک به مسائل مدارس شبانه روزی، مناسب سازی مدارس و آموزش انواع مهارت ها به این دانش آموزان خلاصه می شد. با گذشت سال ها و چند بار تغییر هیئت مدیره به این نتیجه رسیدیم که باید اهداف را تغییر داد و به فکر توسعه فعالیت ها بود. در حال حاضر هدف این مؤسسه حمایت همه جانبه از نابینایان و کیفیت بخشی به زندگی آن ها از بدو تولد تا سالمندی است.»

خانم سکینه حیدریان چند مورد از فعالیت های این مؤسسه را نیز بر می شمرد:

۳۰ سال دبیر و ۷ سال کارشناس نابینایان

سکینه حیدریان ۳۰ ساله می شود که دبیر آموزش و پرورش استثنایی است. او در کنار این ۷ ساله هم در اداره آموزش و پرورش استثنایی، کارشناس رسیدگی به امور نابینایان استان بوده و از سال ۹۴ به عنوان مدیر عامل، امور ۳۰۰ روشن دل این مرکز و

درد دل های روشن دلی

نمره صفر برای استاندار سازی شهر

جواد عباسی از سال ۹۰ تحت پوشش مؤسسه توان یابان قرار دارد. او ۴ خواهر دارد و تک پسر و تنها روشن دل خانواده است. کارشناس ارشد ادبیات فارسی دارد و در حال حاضر اپراتور تلفنی آژانس است. او معتقد است: «نگاه مردم به روشن دلان بهتر شده است، ولی هنوز هم جای بهبودی دارد. هنوز هم انسان هایی هستند که با حس ترحم به یک معلول، باعث اذیت او می شوند؛ در حالی که نباید این گونه باشد، زیرا بسیاری از معلولانی که در جامعه زندگی می کنند از نظر توانمندی و تحصیلات بسیار بهتر از افراد عادی جامعه هستند. در شهر ما چیدمان شهری به نوعی است که یک نابینا، اگر بخواهد در آن تردد کند، قطعاً دچار سانحه می شود. پیاده رویا خیابان همخوانی ندارد و همسطح نیست. مسیر کشی ها و محوطه سازی ها اصلاً مناسب راه رفتن با چشم های بسته نیست. تنها نقاط پر تردد را مقداری مرتب کرده اند که آن هم مطلوب یک روشن دل نیست. اتوبوس

خانواده های آن ها را به عهده دارد. او درباره نحوه آشنایی اش با این مرکز می گوید: «همکاری من با این مرکز از سال ۹۲ آغاز شد. در ابتدای ورودم عضو هیئت مدیره بودم و پس از مدتی، رئیس هیئت مدیره، آقای عرفان، و دیگر اعضای این مسئولیت را به من دادند. در کشورهای دیگر به یک نابینا اصلاً به چشم یک انسان معلول نگاه نمی شود. آن ها بسترها را با برنامه ریزی آماده کرده اند تا نابینا بسیار راحت و شبیه به مردمان دیگر در شهر زندگی کند. ما ایدئالی از مسئولان نمی خواهیم، فقط همین حداقل هایی که برای زندگی یک شهروند نابینا لازم است. چرا یک نابینایی که تحصیلات عالی دارد، باید با برادرش در یک مغازه باشد یا منشی آژانس شود؟ حتی وقتی بچه های ما به کارخانه ها مراجعه می کنند مسئول آن کارخانه ها حاضر نیست آن ها را یک ماه امتحانی به کار بگیرد. مردم و مسئولان ما اصلاً به این فکر می کنند که یک نابینا خرج و مخارج خود و خانواده اش را باید از کجا بیاورد؟ اگر زیر ساخت ها درست شود، ما هم می توانیم زندگی عادی داشته باشیم.»